

I DANS FODSPOR

Hvad fa'n skal en Dan Turèll-fan læse, nu hvor der ikke kommer mere fra Dans egen mund?

Ja, man kan jo tage fat på noget af det, han selv satte pris på.

Turèll var mere til Carl Barks end til Shakespeare. Så hvis man virkelig vil være Dans litterære minde, skal man tage en stak Anders And-blade frem. Helst gamle!

Af de ældre danske forfattere var Dan Turèll mest til Herman Bang og Gustav Wied, begge humorister med smerte på bunden. Ja, og så havde han en nærmest pervers forkærlighed

for B.S. Ingemann, hvis salmedigtning havde fået ham til at besvime i gymnastiksalen på Bakkegårdsskolen. Det er en god historie, men det er jo sikkert løgn.

Blandt Dan Turèlls nyere danske forbilleder var Schade og Malinowski. Dan var både til det legende og til det skarpe udtryk.

BOGART OG 413

Skal man følge Dan Turèlls smag på den internationale scene, må man gå i store sko.

Der skal både være plads til T.S. Eliots højbrødede modernisme, amerikansk beatlitteratur a la Jack Ke-

rouac, alkohol, sex, vold som hos Bukowski, fandemivoldske udtryk som hos Chandler, intime miljøskildringer som hos Simenon, ja, og til rockmusik og film i lange baner.

Dan Turèll skrev og skrev, men han nærrede sig også ved andet end bøger.

Den sortneglede avantgardist elskede populærkulturen i alle dens former. Fra Bogart til Giro 413. Og det forhindrede ham ikke i at dyrke buddhismen!

Den, der vil følge i Dan Turèlls fodspor, må kort sagt være klar til at gå i alle retninger.